

Heřmanický občasník

Nejen pro občany Heřmanic

Ročník 6.

Číslo 4. Listopad 2016

Milí spoluobčané,

rok 2016 se pomalu chýlí ke konci a to je příležitost zamyslet se nad tím, co nám přinesl. Ale také nad tím, čím jsme k tomu přispěli my sami. Každý z nás se tak či onak podílel na životě obce, ať už si to uvědomoval, nebo ne. Třeba jenom tím, že tu prostě žil, pracoval, respektoval ostatní spoluobčany, jejich zájmy a potřeby, chápal jejich problémy. To opravdu není málo, vždyť skoro denně nás sdělovací prostředky přímo bombardují katastrofickými zprávami z oblastí, kde se lidé zabíjejí, třeba jen proto, že mají jiný názor. Jistěže za těmi názory je něco víc, ale to není předmětem tohoto úvodníku.

V letošním roce, vedle hlavní činnosti dalšího zvelebování naší obce, se podařilo uskutečnit několik zdařilých akcí, které obohatily její společenský život. Průběžně jsme o nich informovali a informujeme v jednotlivých číslech HO. Ať už byly z různých oblastí, měly třeba i rozdílnou úroveň, jednu věc měly společnou. Byla to obětavost a nasazení pořadatelů a organizátorů těchto akcí. Mohli jsme se několikrát přesvědčit o tom, co někteří naši spoluobčané, o nichž jsme to ani netušili, dokáží. To je dobrá zpráva, protože v nich máme značný potenciál pro roky příští. Nesmíme ho však prohospodařit a záležitosti jenom na nás, jak s ním naložíme. Třeba tím, že svými nápady přispějeme k dalším aktivitám v obci. O aktivní pomoci ani nemluvě.

Naše obec se letos, po deseti letech, opět přihlásila do soutěže Vesnice roku. Přestože jsme v kraji nedosáhli na stupeň nejvyšší, což se ostatně dalo předpokládat, neudělali jsme si rozhodně ostudu. Cena Skokan roku taky není málo. Nejde však zdaleka tak o ceny, ale především o to, jak se nám samotným tady žije. A jak si to žít ještě více zpříjemnit. Možnosti tady jistě jsou, jenom je třeba chytit je za pačesy, jak se u nás hezky říká. V minulosti se například v obci často pořádaly turnaje ve stolním tenise. Co se k tomu zase vrátit a třeba i uspořádat Heřmanickou ligu jako dlouhodobý turnaj? Nebo podobnou soutěž v šipkách? Že bychom to nedokázali? Zamyslete se nad tím.

Ted' vám všem přeji hezký závěr roku, pohodové přežití předvánočního šílenství a především krásné prožití svátků. A všechno nejlepší do nového roku!

Váš redaktor Olda

Z historie obce a okolí – Willy Effenberger

O jednom pomníku

V minulém čísle HO jsem ukončil své vyprávění bitvou u Hradce Králové v roce 1866. Dnes se k této události vracím, protože mezi jejími účastníky byli i muži z naší obce a jejího okolí. Začnu opět trochu oklikou. V roce 1986 jsem v rámci svého turistického putování po vlastech českých zavítal do městyse Železnice u Jičína, kde právě Vlastivědné muzeum a Osvětová beseda pořádaly výstavu s názvem Válka 1866 – stálé varování. Kromě podrobných informací o průběhu bitvy byly zde vystaveny i exponáty tehdejší výstroje a výzbroje vojsk.

Součástí výstavy byla i publikace s názvem Bitva u Železnice – válka 1866 a Češi. V ní mě přímo ohromil místopis hrobů a pomníků, které se nacházely na neuvěřitelných 25 místech. Za zmínku určitě stojí i příspěvek pana Brůhy v uvedeném průvodci: „Válka roku 1866 přinesla hrůzy a utrpení, tak jak je války přinášejí, a to hlavně prostým lidem. Až do roku 1945 držela tato válka smutný rekord největším počtem padlých za určitý časový úsek. V bitvě u Hradce Králové při útoku Rakušanů na Chlum padlo nebo bylo zraněno za 20 minut deset tisíc lidí, což překonal teprve výbuch atomové bomby v Hirošimě v roce 1945.“

Jeden z členů Komitétu pro přípravu výstavy mě informoval, že se připravuje obnova pomníku připomínajícího boj rakouské a pruské jízdy u Vysokova. V této jezdecké bitvě bylo během půl hodiny rozsekáno palaši 595 mužů a 494 koní. Cestou domů jsem si uvědomil, že i u nás v Heřmanicích-Kristiánově jsme měli pomník, který připomínal pět heřmanických a čtyři albrechtické občany padlé v této válce. Jejich seznam byl uveden v kronice z roku 1908 sestavené Josefem Schubertem pro obce Albrechtice, Vysoký Les (dnes Vysoký), Kristiánov a Dětrichov. Je zde také uvedeno, že Kristiánov získal válečné odškodnění v hodnotě 480 zlatých a 74 krejcarů. Někdy kolem roku 1954 byl pomník kvůli rozšiřování cesty, aby tudy mohly projíždět zetory se samovazem, zbořen. Své při tomto necitlivém rozhodnutí sehrál i názor, že je to „germánský pomník“.

Zalistujme trochu v pátém díle Dějin Frýdlantského okresu, který byl zpracován v červnu 1912, tedy před sto čtyřmi lety, a popisuje počátek prusko-rakouské války. Mimochodem, v prvním díle Dějin jsou zaznamenány válečné události již od roku 1633.

Začalo to 23. června 1866 ráno. O půl deváté přijel do Dětrichova první pruský dragoun, po něm následovali další dragouni a uláni. Vojsku velel divizní generál von Tümpel, jeho zástupci byli brigádýr von Schimelmann a generál

Kaminski. V obci se ubytovalo 105 důstojníků, 3 629 vojáků a 1 037 koní. Zbývajících zhruba tisícovka vojáků bivakovala v přírodě. Na druhý den ráno se vojska vydala na další cestu, ale následovaly je další kontingenty až do odpoledních hodin, celkem se zde ubytovalo dalších 27 důstojníků, 591 mužů a 392 koní. Ti opustili obec až 27. června. Po dobu jejich pobytu musela obec zajistit jejich zásobování. Jednalo se o 1 200 PF (pfuntů) neboli 600 kg masa, 131 centnýřů frýdlantských (100 liber českých = 51,43 kg) ovsa, 85 centnýřů frýdlantských sena, 80 centnýřů slámy, 17 metzenů brambor (1 metzen = 56 litrů), 18 sudů piva a 12 000 kusů cigár.

Toto vojsko však bylo pouze jednou částí invaze pruské armády na rakouské území. Připomeňme si, že Prusko získalo značnou sílu spojenectvím se Slezskem a poté anexí (přivlastněním si) Sasky. Ten den, tedy 23. června, provedlo trychtýřový útok k překonání hranice v prostoru Nové Město pod Smrkem přes Frýdlant a Dětrichov, dále Reichenau in Sachsen (Bogatynie), Lichtenberg (Jasnou Goru) na Hohenwald (Vysoký). Tam se usídlily menší jednotky pomořanských kyrysníků. Nedaleko Krečamu se soustředily muniční vozy. Byl zbořen větrný mlýn. K zásobování vojska nestačily zásoby osady, proto musely být dovezeny z Bogatynie, mimo jiné šlo o 75 kg masa.

V prostoru Albrechtic a Mlýnice se 23. června kolem 7. hodiny ranní utkalo sedm rakouských husarů Radeckého sboru s třiceti pruskými černými husary. Pod pruskou palbou padl kůň rakouského velitele, který byl zajat. Druhý husar byl sražen z koně a také zajat. Byli to první zajatci Prusů ve válce. Zbývajícím pěti se podařilo probít a přes Mníšek se dostali do Stráže nad Nisou. Zastřelený kůň ležel nedaleko Albrechtic u domu čp. 40.

Další průběh pruské invaze popisuje například pan Jiří Náhlavský v knize Chrástava v prusko-rakouské válce, vydané v roce 2009 nákladem tisíc kusů, nebo časopis Komitétu pro udržování památek z války roku 1866 pod názvem Bellum 1866 č. 1 rok vydání 2007. Pro naše vyprávění to ale momentálně není podstatné. Nás více zajímají osudy našich padlých spoluobčanů. Například na čí straně vůbec bojovali.

K tomu můžeme použít anály velitele rakouského 1. armádního sboru, generála jezdeckta hraběte Clam-Gallase z Frýdlantu nebo Jahnelovu kroniku Chronik der preussischen Invasion 1866. Další informace mohou poskytnout obecní kroniky. Například pan Zucker v jedné z nich napsal, že „z Vysokého byl pohled na Frýdlantsko úžasný, všude se pohybovali vojáci a krajina se podobala mraveništi“.

Pro historiky je dosti obtížné správně popisovat historické události, třeba proto, že každý dějepisec je popisuje ze svého pohledu a podle toho zapisuje nejdůležitější události. Ty si třeba o nějakých dvacet i více let později přečte jiný a ten už je třeba hodnotí v kontextu se svou dobou podle sociální, politické situace, z pohledu národnostního, náboženského a podobně. Zjednodušeně řečeno, může objektivněji zhodnotit na základě vícero pramenů až ten třetí a další. Tolik krátký povzdech historika amatéra před závěrečným pokračováním.

V dalších číslech HO se pokusíme popsat některé další události a osobnosti prusko-rakouské války, které jsme vyčetli z výše zmíněných kronik a písemností, jež se týkají naší obce a okolí. Dnes tuto kapitolu uzavíráme sdělením, že obecní zastupitelstvo na veřejném zasedání 25. června 2016 schválilo návrh na znovuoobnovení pomníku obětem této války, a to v parku u kulturního domu. Nyní se shromažďují písemné dokumenty tak, aby bylo možno požádat příslušné instituce o finanční podporu na uskutečnění této akce.

Co jste, hasiči...? Ivana Frankelová

Milí čtenáři,

skončily prázdniny, které jste si, doufám, užili. Super dovolená, vítr, pláž, písek a moře. Ale jelikož se s novým občasníkem přihlásil podzim, tak je načase zase něco prozradit, co se v našem sboru událo. Nebojte se, silná čtverka je tu v plné síle. Pohodlně se usadte... však víte.

Mládež

Dne 3. 9. se naše děti zúčastnily soutěže **Heřmanické šedesátkování**. Tato soutěž je oproti ostatním atypická v tom, že se jí děti účastní jako jednotlivci. Na startu jsou mladí hasiči vybaveni přilbou, opaskem a proudnicí, samozřejmě musí mít dlouhý rukáv a dlouhé kalhoty, což v teplotách kolem 25°C je hodně nepříjemné. Ale pravidla jsou tu od toho, aby se dodržovala. Takto vybavení musí překonat u kategorie mladších a starších dívek *příčné břevo*, které má výšku 70 cm, a u starších chlapců bariéru, která dosahuje výšky 150 cm (uznávám, pokoušela jsem se ji překonat, a místo toho jsem se na bariéru rozplácla jako žába – představa komická, ale bohužel reálná). Za bariérou jsou umístěny *hadice* typu C, které musí soutěžící uchopit a běžet přes *kladinu*. I kladina má svá pravidla, a to ta, že soutěžící si musí alespoň jednou šlápnout na sbíhací

podpěru a seskočit za čáru, která označuje konec úseku. Zní to strašidelně, ale je to strašně jednoduché jako facka. Mezi kladinou a rozdělovačem si mohou soutěžící rozhodit hadice. U *rozdělovače* musí zapojit jednu půlspojku do rozdělovače, dvě do sebe a poslední do proudnice a pak běží, až za ním drny trávy odlétají, až do cíle.

A jak dopadla naše želízka po týdenním tréninku? V kategorii mladší dívky ze 17 soutěžících obsadila Květa Listopadová pátou příčku a Anežka Listopadová zakotvila na stříbrné pozici (druhé místo). V kategorii mladší chlapci z 20 soutěžících obsadil Miroslav Jehlička pátou pozici a Jakub Teichman se zakousl do

stříbrné příčky. V kategorii starší chlapci ze 13 soutěžících vybojoval Jiří Listopad desáté místo.

Dne 22. 10. jsme se zúčastnili předbraňáku v Pertolticích. Je to akce před samotným závodem požární všestrannosti, aby vedoucí viděli, co ještě musí s dětmi dohnat. Ze 17 družstev jsme se umístili na krásném 11. místě.

Na závěr musíme také říci, že celá akce byla podpořena z dotačního fondu Libereckého kraje v programu č. 1.2 - Podpora sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska. Moc děkujeme.

Dospělí

Těm patří poděkování za to, že naše děti nenechali umřít hladu a žízní, jelikož zajišťovali občerstvení. A dále zajišťovali občerstvení na fotbalovém turnaji O pohár starosty.

A na co se můžete těšit? Tak to je závod požární všestrannosti, který bude 5. 11. v Habarticích. A potom dorost 12. 11. v Heřmanicích, takže se nelekejte, až uvidíte běžet dorostence s buzolami. Taky nás přijďte podpořit 19. 11. do Frýdlantu v Čechách na Předvánočního kapra, který je také **podpořen z dotačního fondu Libereckého kraje v programu č. 1.2 – Podpora sdružení Čech, Moravy a Slezska**. Uděláte nám tím velkou radost. Toto je od silné čtyřky vše, už teď se na vás těšíme u dalšího občasníku.

TJ Sokol – cvičili jsme pro radost, pro zdraví – Dáša Judlová

Období 2001-2010

V letech 2001-2010 došlo ke změnám ve výboru tělocvičné jednoty Sokol Heřmanice. Členství po 31 letech (1970-2001) ukončili Z. Pavlíček st. a K. Reinhardt st. Činnost organizace nadále zajišťovali J. Judl, J. Vaňková, D. Judlová a P. Vaněk, který byl ve druhé polovině časového období vážně nemocný. Při organizování dětských akcí pomáhali J. Beznoska, L. Judl a I. Judlová.

Pro sportovní činnost nám sloužila travnatá plocha u OÚ v Heřmanicích, TJ vybudované hřiště pro odbíjenou, okolní příroda a tělocvična po generální opravě. Dle slibu Obecního úřadu v Heřmanicích z roku 1999 byla tělocvična v průběhu roku 2001 opravena a od ledna 2002 odpovídala možnostem provozování sportovní činnosti. Travnatá plocha a volejbalové hřiště se využívalo do roku 2010. Po povodni (7. 8. 2010) byl na

hřišti složen různý stavební materiál a v tělocvičně zdravotní a čisticí prostředky.

Celá léta jsme byli organizací, která byla otevřena všem zájemcům o sport. V tomto období, kdy už byla tělocvična opravena, jsme dělali nábor do TJ prostřednictvím místního rozhlasu a osobním oslovením. Chtěli jsme získat cvičitele z mladší generace a rozšířit členskou základnu. Nadějně se cvičiteli stali J. Beznoska ml. a L. Judl, kteří v letech 2002-2003 cvičili ve středu od 17 do 18 hodin za

poplatek OÚ 50,- Kč za cvičební hodinu. Přicházelo 5-8 cvičenců. Bohužel pracovní vytížení v zaměstnání a výjezdy do zahraničí neumožňovaly pravidelnou cvičitelskou činnost, proto v ní dále nepokračovali. Při oslovování široké veřejnosti se nám již nepodařilo získat zájemce pro aktivní sokolské zapojení.

Je pravda, že jsme chtěli po čtyřicetiletém organizování dobrovolné sportovní činnosti skončit, našli jsme však podporu v Sokolské župě Ještědské Liberec, tak jsme se zapojovali aspoň do některých akcí v obci. Podporovali jsme den dětí, kdy jsme na 2-3 stanovištích organizovali například prolézání překážek, přeskoky švihadla, chůzi

na chůdách, hod míčem na cíl, společenskou aktivitu v podobě soutěže Člověče, nezlob se, dětských karetních her atd. Každoročně jsme podporovali vítání nových občanů, vánoční besídky a společenské akce. Při vyhodnocení soutěže Vesnice roku 2006 vystoupily s tělovýchovnou skladbou R. Stupková, K. Šepáková a L. Šepáková. Ještě jednou děkujeme. Ve vstupní hale kulturního domu jsme měli panel s přehledem o činnosti TJ 1970-2006.

V období 2001-2002 jsme zaznamenali vstřícnost a podporu OÚ Heřmanice, kdy jsme byli informováni o opravě tělocvičny, organizování DD, zváni k jednáním atd. Chtěli bychom poděkovat OÚ Heřmanice – H. Hoffmannové za spolupráci. Také si ceníme spolupráce v letech 2003-2010, kdy kontakt s TJ zajišťovala D. Kiliánová, I. Pavlíčková

a Z. Pavlíček st. Děkujeme také K. Reinhardtovi st. a Z. Pavlíčkovi st. za jednatřicetileté působení ve výboru TJ (1970-2001), cvičitelům J. Beznoskovi ml. a L. Judlovi za cvičitelské zapojení v letech 2002-2003, I. Judlové za pomoc při organizování dnů dětí.

„Člověk je tu proto, aby si něco předsevzal a aby to provedl. Pouhá existence je moře bez vody, kniha bez obsahu, život bez života.“ (Dr. Miroslav Tyrš). Předsevzali jsme si, že se budeme dle možností zapojovat do některých akcí v obci, a to jsme splnili.

Výcvikové zařízení služební kynologie – Josef Dušánek

Ministr financí Andrej Babiš navštívil naše středisko

S nedělí jedenáctého září letošního roku se pojila velká dávka napětí a očekávání. Do Heřmanic totiž zamířil na plánovanou návštěvu Výcvikového zařízení služební kynologie Celní správy ČR ministr financí České republiky Andrej Babiš, jehož ministerstvu je Celní správa ČR podřízena. Na jeho návštěvu se pilně připravovali nejen zaměstnanci našeho střediska, ale i čelní představitelé vrcholného

vedení Celní správy ČR včetně náměstkyně generálního ředitele Ing. Vendulky Holé a generálního ředitele Generálního ředitelství cel Mgr. Milana Poulička a také náměstkyně pana ministra financí JUDr. Alena Schillerová, která již naše středisko navštívila v červnu v rámci mezinárodních kynologických šampionátů.

Byl tu však ještě někdo, kdo se na významný den pečlivě připravil. Jedna z nejlepších místních dudáckých kapel, náš Heřmánek, který dostal za úkol pana ministra vesele přivítat, se úkolu zhostil výtečně a během několika minut svou aktualizací již aktualizované písně Žádnýj neví, co sou Heřmanice panu ministrovi sdělil nejen, co jsme zač, ale co bychom od něj hlavně potřebovali – viz text písně na obrázku.

Dobrá nálada, kterou Heřmánek svým výstupem okamžitě navodil, se spolu s příjemně hřejícími paprsky zářijového slunce prolínala celým následným programem. V příjemném naladění a pohodě tedy pan ministr oficiálně převzal patronát nad štěnětem Force instruktora Jana Pleskače, které bude vycvičeno na vyhledávání bankovek, a předal plaketu ministra financí České republiky pro nejlepšího psovoda za rok 2015 v kategorii vyhledávání tabáku Danielu Kantorovi se služebním psem Ironem Larojou (za záchyt 7 926 360 kusů cigaret, odpovídající úniku ve výši 29 919 316 Kč). S velkým zájmem zhlédl ministr Babiš ukázky výcviku

služebních psů, spojené také s ukázkou zásahu Skupiny operativního nasazení Celní správy ČR.

Heřmánek pana ministra jednoznačně pobavil, náměstkyně generálního ředitele GŘC Ing. Vendulka Holá se dokonce přidala ke zpěvu

Po prohlídce areálu VZSK se pan ministr přesunul do učebny, kde mu byla prezentována dosavadní činnost našeho střediska včetně mezinárodních aktivit, ale také plány na dostavbu střediska, zejména pořízení multifunkční výcvikové haly a modernizaci a rozšíření stávajících prostor, a následovala diskuze, během níž představitelé Celní správy ČR zodpověděli mnoho dotazů pana ministra týkajících se práce i výcviku služebních psů Celní správy ČR i celních správ zahraničních.

Pan ministr ocenil úspěchy české celní kynologie, zejména velký zájem o výcvik psovodů a služebních psů pro zahraniční celní správy, a podpořil také co nejrychlejší realizaci dostavby VZSK, což také následně potvrdil na tiskové konferenci. Návštěva ministra Babiše v našem středisku měla veliký mediální ohlas a podrobné zprávy o ní se objevily v tisku, rozhlase i televizi.

Za pomoc s organizací této pro nás, ale jistě i pro celé Heřmanice velmi důležité návštěvy ještě jednou děkujeme našemu Heřmánu, díky jehož ostrovtipu i roztomilosti dostala celá neděle velmi příjemný a neformální ráz, panu Novotnému ze sklárny Spiderglass za prohlídku sklárny i starostovi Heřmanic

Malé Force se dařilo být co nejroztomilejší

Ministr Babiš převzal patronát nad služební fenkou Force instruktora VZSK Jana Pleskače, která bude vycvičena na vyhledávání bankovek

Vladimíru Stříbrnému za seznámení pana ministra s naší obcí i za jako vždy bezchybné občerstvení, které pro tento den připravil jeho skvělý gastroteam z Obecního úřadu Heřmanice.

Martina Strnadová, VZSK Heřmanice

Psovod Jaromír Pöpprle z CÚ pro Ústecký kraj se služebním psem Arnoštem při spojené ukázce práce služebních psů a Skupiny operativního nasazení Celní správy ČR

Andrej Babiš předal plaketu ministra financí ČR pro nejlepšího psovoda v kategorii tabák za rok 2015 psovodu Danielu Kantorovi

Ze strany médií byl o návštěvu ministra Babiše ve VZSK Heřmanice velký zájem

Pan ministr při neformální debatě s našimi psovody na tradičním místě pod lípou

Ministr financí Ing. Andrej Babiš na společné fotografii se zástupcem ředitele Odboru dohledu GŘC Ing. Petrem Müllerem a vedoucím VZSK Josefem Dušánkem

Seriál: Dějiny služební kynologie celní správy a Výcvikového zařízení služební kynologie Heřmanice - 3. část

Milí čtenáři,

na tomto místě vás postupně seznamujeme s historií našeho výcvikového střediska. V tomto čísle se dozvíte o založení Výcvikového zařízení služební kynologie Celní správy ČR v Heřmanicích v roce 1996.

V následujícím vyprávění vycházíme z knihy Dějiny československé služební kynologie autora Jiřího Rulce, z podkladů Výcvikového zařízení služební kynologie Heřmanice a z osobních vzpomínek pana Josefa Dušánka, zakladatele a současného vedoucího střediska.

Výcvikové zařízení služební kynologie Celní správy ČR Heřmanice (od roku 1996)

Jelikož obec Heřmanice u Frýdlantu v Čechách leží na samé hranici, dříve s Německem a po válce, po úpravě hranic, s Polskem, má celnictví v této obci dlouhou historii. Hned po vzniku samostatného československého státu fungovala v obci Heřmanice v domě č. p. 131 stanice Finanční stráže. Dům koupil stát od německého obchodníka s oleji a tuky Schichta. Před 2. světovou válkou, když se přiostrčila situace na hranicích, posílila posádku Finanční stráže jednotka Stráže obrany státu (SOS). Po Mnichovské dohodě připadla obec Heřmanice německému státu, protože ležela na území Sudet, a celnice zanikla. Ke konci války byli v budově ubytováni němečtí běženci, kteří prchali před postupem Rudé armády. V květnu 1945, kdy byla obnovena činnost Finanční stráže, byl objekt znovu využit jako stanice.

Po zrušení Finanční stráže v roce 1949 byla budova bývalé celnice převedena do majetku národního výboru. Od roku 1949 tu fungovala jednotka Pohraniční stráže

Výstavba hlavní budovy VZSK

VB, která nahradila Finanční stráž, nejprve v domě č. p. 120, aby se následně v 60. letech přestěhovala přímo na hranici do budovy č. p. 138. Kromě toho byla další celnice v budově nádraží úzkokolejné dráhy Frýdlant-Žitava v Heřmanicích, kde probíhalo celní odbavení cestujících a přepravovaného zboží po železnici.

V roce 1992 byl v areálu bývalé textilní továrny postaven zcela nový moderní objekt celní stanice, kam byla

umístěna jednotka celní stráže, spadající pod Oblastní celní úřad Liberec.

V roce 1993, tedy po 44 letech, byl znovu zahájen výkon služby celníků na tzv. zelené hranici poté, co se zrušila vojenská ostraha hranice příslušníky PS. Většina

Dokončená rekonstrukce hlavní budovy, 2005

takto vybudovaných objektů měla již zázemí pro služební psy, tzn. služební kotce a přípravu krmiva. Na celní stanici Heřmanice a na nedaleké stanici Předlance (později přešla pod správu výcvikového střediska Heřmanice jako objekt karantény a záložního ubytování frekventantů kurzů) bylo v kmenovém stavu vždy po čtyřech psovodech, kteří měli přidělené všestranné psy.

Vzhledem k historickému zázemí činnosti celní stráže (v uvedeném regionu a po ukončení činnosti výcvikového střediska v Krásném Lese) byl v roce 1996, zásluhou tehdejšího ředitele Oblastního celního úřadu Liberec Mgr. Zdeňka Richtera, nabídnut objekt bývalé celní stanice Heřmanice k dalšímu využití pro Výcvikové zařízení služební kynologie Celní správy ČR (VZSK). Provoz výcvikového střediska s celorepublikovou působností začal v září 1996. Ještě téměř rok však souběžně působila i původní stanice celní stráže, která postupně zanikla.

V tomto roce nastupuje do funkce vedoucího kynologického střediska Josef Dušánek, který původně pracoval jako hlavní kynolog Oblastního celního úřadu Liberec. V té době měl k dispozici pouze jednoho instruktora výcviku, dodávku Avia speciálně upravenou pro přepravu služebních psů, kancelář a tři místnosti sloužící pro ubytování účastníků kurzů. Ustájení psů se řešilo mobilními kotci, které byly převezeny z bývalého výcvikového střediska v Krásném Lese.

Ve středisku byl postupně zaveden výcvik služebních psů na specializaci vyhledávání drog, na cigarety, tabákové produkty, později také na vybrané exempláře CITES a živočišné produkty, dále na vyhledávání výbušnin, zbraní a střeliva, anabolických steroidů, lihu a produktů s obsahem alkoholu a bankovek.

Zásadní rekonstrukcí prošlo výcvikové středisko v letech 2004-2005, kdy ve funkci generálního ředitele působil již zmiňovaný bývalý ředitel Oblastního celního úřadu Liberec Mgr. Zdeněk Richt. Velkou zásluhu na realizaci rekonstrukce měli také tehdejší ředitel odboru 33 Generálního ředitelství cel Mgr. Karel Šimák a pracovník stavebního odboru Generálního ředitelství cel Ing. Jan Halíř. Rekonstrukcí vznikl moderní areál splňující evropské standardy. Dominantou byl zcela unikátní objekt psince a kotců, nezvykle architektonicky řešený do dvou kruhů se spojovací částí, což lze z pohledu stavby považovat za raritu, jaká nebyla doposud při hromadném ustájení služebních psů prakticky nikde v Evropě realizována.

Otevření výcvikového střediska 2. 9. 1996

Za působení Josefa Dušánka byla neustále zvyšována prestiž Výcvikového zařízení služební kynologie Celní správy ČR, a to na tuzemské i zahraniční úrovni. Postupně byl navýšen stav instruktorů výcviku na šest zkušených kynologů a rozšířen byl i další personál střediska s vizí organizovat nejen tuzemské, ale i zahraniční výcvikové kurzy. V posledních letech se pak personál střediska ustálil na počtu 13 osob. Početní stav metodiků výcviku v současné době tvoří pět zkušených instruktorů, kteří mají také přiděleny služební psy, se kterými jsou také využíváni ve výkonu služby. Tím také byla zabezpečena kontinuita mezi výcvikem a praktickými poznatky z výkonu služby.

Kruhová stavba kotců, 2005

Heřmanické kukátko - Alena Lennertová

Slavili jsme s Heřmánkem

Ono se lehko řekne, oslavíme desáté narozeniny Heřmánku, ale co to dá práce, než se taková akce připraví. Připravit důstojné prostředí včetně zajištění zázemí, občerstvení, zásobování, domluvit vystoupení hostujících kapel a dalších účinkujících prakticky na celý den, zajistit doprovodný program pro děti i dospělé, propagaci akce a hlavně sehnat dost sponzorů k pokrytí nemalých nákladů, to dá zabrat i profíkům. Ale parta nadšenců kolem hlavního tahouna, kapelníka Heřmánku Milana Bouši, a v době jeho nemoci i jeho „ředitele kanceláře“ Venci Vocáska to zvládla naprosto bravurně. To všechno za podpory obecního úřadu, který celý prostor akce perfektně vybavil a zabezpečil. Přesvědčit jsme se o tom mohli v sobotu 27. srpna letošního roku.

pozval k vystoupení do Chrastavy při nejbližší vhodné příležitosti.

A už se to vezlo. Heřmánek jako vždy nezklamal, svými lehce lechtivými texty na melodie známých lidovek vytvořil příjemnou náladu a připravil půdu pro ostatní vystupující. Jejich vystoupení obohatily i vtipné slovní přestřelky klarinetisty Honzy Bubeníka se starostou či některými členy souboru. Po Heřmánku

Vypuklo to přesně o jedenácté hodině, kdy Milan Bouša po úvodní písničce oslavy zahájil, přivítal přítomné a krátce připomněl založení a činnost souboru. Poděkoval sponzorům a přivítal starostu obce Vladimíra Stříbrného, který Heřmánku předal k jeho výročí dar – soudek svijanské třináctky. Milým hostem byl také starosta Chrastavy Ing. Michael Canov, který všem členům Heřmánku předal trička s logem města a zároveň soubor

poslechu unikátního zvuku elektrofonických varhan „hammondek“, rozehraného brilantními improvizacemi pana Josefa Novotného.

O přestávkách měli přítomní, zejména děti, možnost se seznámit s pilotáží a filmováním pomocí dronu. Všechny přítomné také překvapila perfektně připravená ukázka výcviku služebních psů z místního Výcvikového zařízení služební kynologie Celní správy ČR, poutavě moderovaná jejich šéfem panem Josefem Dušánkem, který v závěru pozval Heřmánek na jejich slavnostní akci do Černínského paláce v Praze.

Potom přišlo opět vystoupení Heřmánku a dlužno říci, že zejména místní se na něj velice těšili. A nebyli zklamáni, někteří návštěvníci si vyžadovali jeho další pokračování. Je prostě náš, co s tím naděláte? Jenomže to nešlo, protože čekali další aktéři. Během odpoledne ještě přišla na řadu dechová hudba Valdštejnka, která navodila příjemnou „promenádrovou“ atmosféru, a po nich opět Liberečtí

harmonikáři strhli řadu přítomných ke zpěvu a tanci. Celý večer se potom o zábavu starala nejprve precizní bluegrassová kapela Namodro a na závěr country/folková kapela Všudedoma, která si přizvala k produkci i našeho kapelníka Milana Boušu s kytarou a jeho paní Editu s valchou. Zpívalo se a tančilo až do 23. hodiny a nikomu z těch, kteří vydrželi, se ani moc domů nechtělo.

Závěrem se dá říci, že se oslava i díky krásnému počasí vydařila a všichni jsme Heřmánku přáli dlouhá léta rozdávaní radosti lidem i sobě samým.

oba

Vracejí se k nám rádi

Konec srpna je v naší obci neodmyslitelně spojen s řezbářským sympoziem. Ani ten letošní nebyl výjimkou. Začalo to ve středu 24. 8. a sjeli se téměř všichni, kteří tu byli i loni. A hned se dali do díla. Byla radost sledovat, jak pod jejich rukama z kmenů vznikají nečekané tvary a přímo ožívají některé postavy.

Novým účastníkem letos byl Jaromír Dědek, kterého jsem požádal o krátký rozhovor. Řekl mi, že přijel místo Františka Petrányiho, který se letos nemohl zúčastnit, ale nechtěl pořadatele zklamat. Pro Jardu je řezbářství zaměstnáním, je živnostník a po celý rok se podobných akcí zúčastňuje. Pracuje většinou na zakázku pořadatele. Původním povoláním je stavař, absolvoval stavební průmyslovku, ale tato práce ho neuspokojovala, podle jeho slov to bylo „jenom vydělávání peněz“. „Jsem přírodař, mám rád lesy, přírodu a to mě hlavně přivedlo k tomu, co dělám teď.“ Příroda ho inspirovala, začal dělat drobné šperky, náušnice, potom ho zaujali druidové, k nimž dodnes chová obdiv. Tím se dostal k sochám. Kvůli přírodě utekl i z města, dnes žije v obci Blatce u Doks, nedaleko od hradu Houska. Z původního koníčka se stalo povolání, které ho plně uspokojuje. Na sympoziu vytvořil parádního hostinského i s nezbytným púllitrem.

Řezbáři jsou, dá se říci, poměrně stabilní parta lidí, kteří pocházejí každý odjinud, ale scházejí se na podobných akcích. Například Honza Viktora je z Berouna, Michal Jára z Nymburka, Miloš Šimek z Raspenavy a Adam Bitljan z Liberce. Řezbařina je jejich povoláním, mají živnostenské listy, na řezbářských akcích také vydělávají na živobytí. Ale heřmanické sympozium, to je trochu jiná parketa. Jak mi prozradil Honza,

k nám jezdí hlavně kvůli dobré partě, která se z nich za ty roky vytvořila, a taky tady mají dobré zázemí, kamaráda ve starostovi a dalších dobrých lidech. A o tom, že si rozumí i po práci, jsme se mohli přesvědčit po večerech, kdy své kytary a další nástroje dokázali rozeznít stejně jako své řezbářské nářadí.

Dlužno dodat, že Honza vyřezal tři krále, kteří doplní heřmanický betlém, Adam loď, Miloš lavičku ve tvaru jezevčíka a Michal symboly Heřmanic – větrný mlýn na Vysokém a čedičové kameny.

Kovář Matěj Švarc tu letos byl oproti loňsku sám. Ale poradil si stejně zdatně, jeho netopýr se usadí na soše. Protože je už, i když zatím jen krátkou dobu, zdejší občanem, budeme mít jistě příležitost pohovořit si s ním v některém z příštích čísel HO.

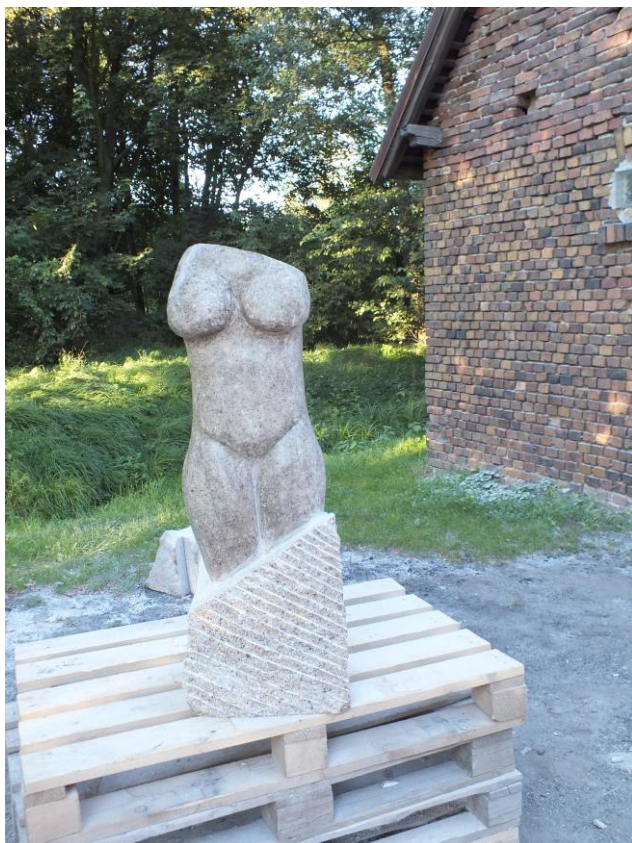
Kamenosochař Milan Maksa pochází z Pelhřimova, vystudoval Uměleckou průmyslovou školu ve Světlé nad Sázavou, ale na svůj chlébездеjší si vydělává ve firmě Ligranit v Liberci, kde také bydlí.

Tato práce ho ale příliš neuspokojuje, proto má svého koníčka a tím je umělecké sochařství. Už od absolvování školy se asi pět roků občas zúčastňuje podobných

akcí, jako je ta naše heřmanická. Rád by si do budoucna pořídil svou vlastní dílnu a věnoval se jenom umělecké práci. Není to ale jednoduché, sehnat místo, kde by nevadil lidem okolo hluk a značná prašnost při opracovávání kamene. Jak mi prozradil, v Heřmanicích by se mu moc líbilo. Že má opravdu talent, o tom nás přesvědčil už loni svou kamennou slzou. Letos se zaměřil na ženskou krásu a zhotovil torzo ženy.

Co říci na závěr? Snad jen to, co jsme říkali před rokem: Přijďte za rok zase!

oba

Habartice, Srbská, Heřmanice

Tři místa, která spojují události před sedmdesáti osmi lety, přesněji v září 1938. Naše republika prožívala jedno z nejtěžších období od svého vzniku. Hitler již zcela nepokrytě dával světu najevo své velmocenské choutky a jako první cíl si vybral české pohraničí, z velké části osídlené občany německé národnosti. Záminkou mu byla jejich údajná diskriminace ve prospěch občanů české národnosti. V pohraničí se situace vyvíjela dost dramaticky, vytvářely se bojůvky Freikorpsu, složené z Němců, řízené na našem území Konrádem Henleinem a podporované z Říše. A ty se neštítily použít jakékoliv hanebnosti a zákeřnosti proti zákonným orgánům

Československé republiky.

K takovým patří i události z 21. - 23. září 1938, jejichž 78. výročí připomněla tradiční vzpomínková shromáždění Krajské a okresních rad Klubu českého pohraničí Libereckého kraje za spolupráce s Obecními úřady Habartice, Horní Řasnice a Heřmanice. Jako každým rokem byla zahájena na místě bývalé celnice v Habarticích, která byla v září 1938 přepadena jednotkami Freikorpsu za aktivní pomoci

pravidelné německé armády. A tak jako v posledních několika letech se vzpomínkové akce opět zúčastnily děti z místní základní školy. Zřejmě zatím úplně nechápou, co se tehdy událo a jaký to mělo význam pro naši republiku, ale třeba v nich utkví vzpomínka na tuto událost a pomůže jim utvářet vztah ke své zemi.

Dále se účastníci přesunuli do Srbské, kde uctili památku členů Finanční stráže zavražděných ordnery. Zakončení se tradičně konalo u nás v Heřmanicích. Hlavní projev přednesl člen KR KČP v Liberci, Lomničák Josef Svoboda. Akce se již poněkolkáté zúčastnila

delegace Svazu demokratické levice z polské Lubaně, jejíž předseda Edward Witecki vystoupil s krátkým projevem. Účastníky pozdravil i starosta Heřmanic Vladimír Stříbrný. Po skončení pietního aktu se v sále hospůdky při výborném guláši konala krátká beseda, na níž se místní rodák Willy Effenberger s přítomnými podělil o své poznatky a zážitky z konce 2. světové války.

Abychom učinili zadost zpravodajské povinnosti, zmíníme ještě účast hostů. V Habartících to byl starosta Chrástavy a kandidát na senátora Ing. Michael Canov a člen krajského zastupitelstva Ing. Miloš Tita, který je zároveň starostou Ralska. Bohužel jim další povinnosti neumožnily přijet i k nám, takže jsme mohli přivítat alespoň člena OV Českého svazu bojovníků za svobodu v Liberci Dr. Petra Ptačovského.

oba

Hledání pokladu

Akce se uskutečnila v sobotu 15. 10. odpoledne. Start byl u obecního úřadu, trasa s jednotlivými úkoly směřovala k rozhledně. Přestože nám počasí moc nepřálo, některé rodiče s dětmi to neodradilo, což nás potěšilo. Odměnou dětem byl nalezený poklad v cíli trasy. Děkujeme sponzorům a paní D. Kiliánové za pomoc při organizaci akce.

Standarta Heřmánku v cizině

nemohli tři hodiny mluvit a ostatním členům poslali sms zprávu, že se mají na druhý den těšit. První oficiální ukázka standarty byla 4. 9. v malé německé vesničce Nebelschütz.

Tuto vesničku najdete v Německu v okrese Budyšín v Horní Lužici. Starousedlíci s vámi budou hovořit lužickou srbštinou, takže jim budete velmi dobře rozumět, ale ostatní

ptáte proč? Tato nádrž slouží pro potápění, potápěči tyto sochy hledají.

Česká delegace ale nepřijela s prázdnou, mimo překladatele přivezla taky české čediče, které najdou také své čestné místo. A Heřmánek zazpíval krásné české lidové písně, ukázal svou novou standartu, protože jsou jediná kapela ve frýdlantském výběžku, která jí má.

Dudácká kapela Heřmánek dostala k narozeninám jeden velký dárek, který jste nemohli ale vidět, jelikož byl předán až 3. září. Autor tohoto díla je jeden z našich redaktorů. A pokud jste dobří detektivové, tak přijďte na to, kdo to je. Celá kapela ale u předání standarty nebyla. Ti, co tam byli,

mluví německy. V Nebelschütz také naleznete kostel, který má úžasnou akustiku, a jednou malou zajímavostí je, že v tomto kostele konají jednou za 14 dní českou nedělní mši.

Ale vraťme se zpět. Heřmánek spolu s malou delegací heřmanických obyvatel zavítala na řezbářskou a kamenosochařskou výstavu. Nám dobře známí řezbáři vytváří sochy, které jsou následně umístěny do nádrže. Asi se

Abychom nezapomněli, Nebelschütz má jednu zajímavost a tou je Miltitzská žába (Miločanská žába). Je to granodioritový oblík pocházející z doby ledové. Co je oblík? Je to ledovcem ochlazená i rýhovaná skalnatá vyvýšenina a převládá u něj délka nad výškou. Mohou tvořit i menší kopce, přesně jak je tomu v Nebelschütz.

Nakonec ještě společné foto, aby všichni měli krásnou památku na krásný slunečný den v krásné malebné vesničce v Horní Lužici kousek od města Kamenec a města Budyšín. Protože není nad to strávit den s lidmi, které máte rádi a na kterých vám zaleží a cítíte se s nimi dobře. A proto neváhejte a navštivte tuto malebnou vesničku, ručím za to, že se vám bude líbit jejich hostinec Heldec a slavná velikonoční jízda, která Nebelschütz proslavila.

Fotbalový turnaj O pohár starosty

Mezi hlavními znaky podzimu patří barevné listy na stromech s jejich pomalým opadáváním, ale také akce sezóny, na kterou se těší nejedno srdce fotbalisty - **turnaj O pohár starosty**. Pětičlenné týmy poměřily své síly v tomto sportu na hřišti výcvikového střediska.

Ranní nástup, pár slov pana starosty a mohlo se začít rozvíčovat, jelikož všechny týmy čekal dlouhý den a zápas s každým týmem protihráčů. Protážení se nesmí podcenit, to ví tým chlapů, kteří už delší dobu hrají fotbal pro zábavu v okolních týmech. A pro tuto příležitost se spojili v jeden tým.

Ovšem se nesmí podcenit ani dostatek tekutin a tuto hlavní složku v našem životě zajišťovala obecní hospůdka u Kodešovy skály.

Celý turnaj ukázal skálním fanouškům krásné zákroky jak v obraně, tak i útocích. A s kelímkem dobrého piva se přeci jen fotbal naživo lépe sleduje jak u televizních přijímačů. I když jednu nevýhodu to má, a to pohodlné křeslo či pohovka. Pokud ale nejste moc rozmazlení, tak deku na zem a klidně se můžete rozvalit na zemi, fantazii se meze nekladou. Vše má jednu hlavní věc, fandit týmu svého srdce. Protože titul mistr

Heřmanic není pro všechny.

Každý fotbal má i nějaké zranění, ani tento turnaj se neobešel bez povrchových zranění, která se lehce dají ošetřit dezinfekcí a nějakou tou náplastí, jsou to přeci chlapi, a ne bábovky. A proto museli něco vydržet.

Sláva vítězům, čest poraženým. Za rok se zase uvidíme.

Zajímavosti

Patroni – část první

Je tomu už nějaký měsíc, kdy mi byla položena otázka: „Nosím jméno nějakého patrona?“ Chvilku jsem přemýšlela a nakonec jsem usoudila, že zas tak moudrá nejsem. Abych nezklamala malé děti, usedla jsem k internetu a započala jsem hledání patronů. To ovšem byla chyba, z tisíce odkazů na mě vyskakovali patroni a dožadovali se mé pozornosti. V usilovném hledání, s rudýma očima a pohledem vyšinutého blázna, kterému ruka s tužkou horečnatě maluje podivné piktogramy na papíře, a pomalými nástupy tiků v oku přišli mí drazí rodiče s vizí, abych zašla za farářem a on mi všechny patrony vyjmenuje. Hrdě jsem tuto pomocnou ruku odmítla se slovy: „To zvládnou, nejsem tupá.“

A hle, jsou tu výsledky. Ty jsem rozdělila na patrony zemí a řemesel. Dnes se ale koukneme jen na patrony zemí.

Patroni českých zemí

Sv. Václav, sv. Anežka Česká, sv. Cyril a Metoděj, sv. Hedvika, sv. Prokop, sv. Vojtěch a sv. Ludmila.

Těchto sedm historicky známých lidí ochraňuje Čechy, Moravu a Slezsko. Naši prapraprapředci se k nim obraceli v dobách válek, hladomoru a v nemocech. Navíc byli ještě patrony některých řemesel (ale o tom až příště). V roce 2000 ještě přibyla **sv. Zdislava z Lemberka** (viz další strana).

Patroni v evropských zemích

Sv. Martina	Říma
Klement Hofbauer	Vídně a spolupatron Varšavy
Jan Kapistrán	Vídně, Brna
Biskup Hugo	Grenoblu
Evangelista Marek	Benátek
Apoštol Tomáš	Indie, Portugalska
Agáta	Itálie, Německa

V dalším čísle se koukneme na řemeslné patrony, kterých je opravdu hodně, máte se na co těšit.

Zdislava z Lemberka

*1220 Křižanov † 1252 Lemberk

Narodila se v městě Křižanově, které se nachází u města Žďáru poblíž Valašského Meziříčí. Původem je česká, respektive moravská šlechtična. Její otec byl Přibyslav z Křižanova a matka Sibyla, která byla původem Italka (někteří vědci tvrdí, že Němka). Zdislava měla několik sourozenců: bratra Petra, který se ale nedožil dospělosti, sestry Eufemii, která se provdala za Bočka z Obřan, Elišku, původním jménem Alžběta, která se provdala za Smila z Lichtemburka, a Libuši, která se nedožila dospělosti.

Dětství a dívčí léta prožívá Zdislava v Křižanově a patrně i v Brně, kde byl její otec purkrabím. Rodiče svým dětem poskytli všestrannou výchovu, ale převažovala stránka kněžská a řeholnická. Když jednou slyšela o šťastném životě poustevníků, chtěla být jako oni. Proto také velice často utíkala z hradu do lesů, kde se v nepohodlí postila a snažila se myslet na Boha. Po těchto výletech se ale musela vracet domů k povinnostem a hluku, i přesto celý život milovala samotu.

Když ale dozrál čas, musela jít na výchovu do vhodného kláštera, někteří historici se domnívají, že svůj čas „výchovy“ strávila v některém z brněnských klášterů. Ten jí poskytl vše, co se očekávalo od urozených šlechtičen.

Zdislavin sňatek. Jelikož čas se nedá chytit ani zastavit, stala se ze Zdislavy krásná dívka, která mohla pomýšlet na vdavky. Jenže její myšlenky si pohrávaly s představou vstoupit do řeholnického řádu, jelikož byla přesvědčená o krátkosti svého života, avšak bůh s ní měl jiné úmysly. V roce 1238, v 15 letech, se provdala za Havla z rodů Markvarticů, pána na hradě Lemberk v severních Čechách. Byl to rytíř, válečník, ale také důvěrník krále Václava I. Po svatbě v Křižanově se Zdislava odstěhovala na Lemberk. Havel se ke Zdislavě choval nejen krutě (jako každý muž ve 13. století),

ale i laskavě, s pochopením pro její úsilí a projevoval jí svou úctu a lásku. Jen díky tomu mohl Zdislavě pomoci vybudovat klášter sv. Vavřince v Jablonném. Ale i přes hrubost pomáhal Anežce Přemyslovně s dílem Na Františku v Praze, kde vyrostl špitál. Proto by se dalo říct, že se Anežka a Zdislava osobně znaly.

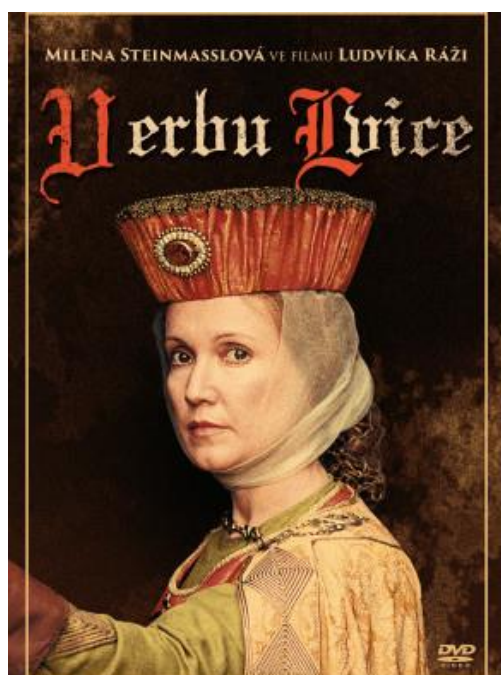
Zdislavin rodinný život. Jako hradní paní prý byla velice rázná a energická žena. I přes veškeré povinnosti, které měla, starala se o svou rodinu velice pečlivě. S manželem měla čtyři děti, Havla, Markétu, Jaroslava a Zdislavu. Ale pro chudé, kterým pomáhala, byla světicí. Velice často navštěvovala chudé a pomáhala jim. K poutníkům, nemocným a potřebným se chovala velice laskavě a podporovala je, sama žila velice skromně. Proto ji milovali a nazývali **matkou chudých**.

Smrt Zdislavy. Velice náročné životní povinnosti a pomoc druhým se podepsaly na jejím životě. Vyčerpaná a nemocná umírá v roce 1252 na hradě Lemberk ve věku asi 27 až 30 let. Velkým zármutkem trpěla nejen rodina, ale i poddaní, kteří svou paní milovali. Její ostatky ještě do letošního května byly pochovány v kostele svatého Vavřince v Jablonném v Podještědí. Dnes je můžete nalézt na hradě Lemberk, kam ji 15. května doprovázel průvod věřících.

Blahořečení. V roce 1849 požádal litoměřický biskup Augustin Bartoloměj Hille o blahořečení, ale to bylo zamítnuto. V roce 1895 aktivně pracovali farář Josef Tchöeche, biskup Emanuel Jan Schöbel a litoměřický kanovník Josef Štěrba na blahořečení. Tento proces byl u kongregace v Římě přijat a 28. srpna 1907 byla papežem Piem X. blahořečena.

V roce 1989 se příbuzní MUDr. Františka Straky modlili ke Zdislavě, aby se jejich příbuzný probudil z klinické smrti. To se také stalo a papež Jan Pavel II. Zdislavu z Lemberka 21. května 1995 svatořečil. 24. října 2000 papež Jan Pavel II. prohlásil sv. Zdislavu za hlavní patronku Litoměřické diecéze. **A v roce 2002 byla libereckým krajským zastupitelstvem ustanovena patronkou Libereckého kraje.**

V roce 2002 Česká národní banka vydala k 750. výročí úmrtí Zdislavy pamětní stříbrnou minci v hodnotě 200 Kč.

Svaté Zdislavě je zasvěceno 17 kostelů, a to nejen na Liberecku, ale třeba i na Filipínách, v Brazílii či Spojených státech.

O životě sv. Zdislavy se můžete dočíst v románu Aleny Vrbové V erbu lvice, který byl předlohou stejnojmenného filmu z roku 1994, v hlavní roli Milena Steinmasslová, nebo v knize Jaroslava Durycha Světlo ve tmách.

-iw-

Náš rozhovor...

Naše redakce se obrátila na starosty tří sousedících obcí – Kunratic, Heřmanic a Dětrichova o krátký rozhovor. V tomto čísle přinášíme rozhovor se starostou Kunratic panem Milanem Götzem.

Pane starosto, přestože do konce roku zbývá ještě pár týdnů, můžete alespoň částečně zhodnotit, jak proběhl ve vaší obci? A co považujete za největší úspěch nebo přínos pro život obyvatel?

Rok 2016 byl velice hektický a náročný. Realizovali jsme hned několik projektů, které mají pro naši obec velký význam. Začali jsme s opravami místních komunikací. Vybudovali jsme víceúčelové hřiště, o němž jsme snili několik let. Zároveň jsme si začali opravovat náš kulturní dům, jež jsme získali do majetku. Každý vnímá úspěch jinak, pro mě je to především semknutí lidí, kteří se podíleli na opravě kulturáku.

Jak se vám spolupracuje se starosty sousedních obcí?

Spolupráce s Vládou a Danem je pro mě jedna z mnoha věcí, které mě těší. S Vládou se přece jen známe déle a zažili jsme toho za těch šest let, co jsem starostou, hodně. Je to takový můj učitel a především v roce 2010 mi byl oporou. Dan se k nám po volbách v roce 2014 přidal, a je-li cokoli potřeba řešit, je připraven se na tom s námi podílet. Velice si této spolupráce vážím a věřím v její pokračování.

Jak vnímáte pomoc kraje, případně centra, pro rozvoj obcí? A konkrétně té vaší?

Role a pomoc kraje je nezastupitelná. Nejen že postupně opravuje silnice, po nichž denně jezdíme, ale pomohla nám například i v situaci kolem frýdlantské nemocnice, kdy investovala do nových záchronek. V současnosti nám konkrétně pomáhá s přípravou projektové dokumentace pro vodohospodářskou infrastrukturu, jež bude velice důležitá v případě, že dojde k naplnění černého scénáře v souvislosti s rozšířením hnědouhelného dolu Turów a ztrátě pitné vody.

Co důležitého čeká vás a obec v příštím roce? A co byste si přál vy osobně?

V příštím roce budeme pokračovat v opravách kulturního domu i místních komunikací. Měli bychom si připomenout kulaté výročí první písemné zmínky o Kunraticích spojené s kostelem Všetech svatých, od níž uplyne 640 let. Úkolů bude opět hodně. Já osobně bych si přál, aby se do dění v obci zapojilo ještě více lidí než letos, protože se bez pomoci občanů neobejdeme.

Co byste na závěr roku chtěl říci svým spoluobčanům?

Já bych chtěl závěrem roku svým spoluobčanům především poděkovat. Letošní rok byl pro nás opravdu náročný a děkuji všem, kteří si našli čas a pomohli buď při některé společenské akci, či přípravě na návštěvu hodnotitelské komise ze soutěže Vesnice roku nebo při opravách kulturáku.

Děkuji za rozhovor a přeji vaší obci i vám osobně splnění všech záměrů pro příští rok.

oba

Informujeme

Akce, na které se můžete těšit:

Listopad: Drakiáda

Rozsvícení vánočního stromu (27. 11.)

Prosinec: Mikulášská nadílka (3. 12.)

Adventní koncert (10. 12.)

Vánoční sklářské trhy (3. 12., 10. 12., 17. 12.) od 9:00 do 17:00

Heřmanický občasník, ročník 6, číslo 4. Vydává Obec Heřmanice, Pov. MK ČR E 17534.

Redaktor Oldřich Bat'ka (oba), tel. 721 068 233, e-mail olda.bat@gmail.com

Za příspěvky od občanů nenese redakce žádnou odpovědnost. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky zkrátit.

Grafická úprava Ivana Frankelová. Technické zpracování Martina Strnadová a Pavlína Reinhardtová